

KINH ĐẠI BẢO TÍCH

QUYỂN 105

Hán dịch: Đời Tùy, Tam tạng Đạt-ma-cấp-đa, người xứ Thiên Trúc.

Pháp hội 36: THIÊN TỬ THIÊN TRỤ Ý (Phần 4)

Phẩm 7: PHÁ TƯỚNG NHỊ THỪA (Phần 2)

Lúc bấy giờ Thiên tử Thiên Trụ Ý khen ngợi Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi:

–Lành thay, lành thay! Thưa Đại sĩ! Nay Đại sĩ chân thật thông biện lợi trí khéo nói không nhấn sâu xa như vậy.

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi nói:

–Này Thiên tử! Tôi chẳng phải thông biện lợi trí như vậy. Luận về lợi trí là của tất cả phàm phu trẻ con kia. Vì sao? Này Thiên tử! Vì phàm phu mới gọi là lợi trí. Những gì là lợi trí? Đó là địa ngục lợi trí, súc sinh lợi trí, ngạ quỷ lợi trí, Diêm-ma lợi trí, cho đến ba cõi tất cả lợi trí. Tương ứng chấp trước như vậy được gọi là lợi trí. Vì sao? Vì chẳng biết khoảng đầu của sinh tử phiền não, do đây mà các phàm phu chấp trước lợi tham dục, chấp trước lợi sân khúe, chấp trước lợi ngu si, cho đến thủ trước tương ứng với các kiến chấp danh sắc, nên gọi là lợi trí. Chẳng phải nói chư Phật, Thanh văn, Duyên giác, Bồ-tát đặc nhấn có lợi trí như vậy. Mà ở đây được gọi là lợi trí thủ tướng của tất cả phàm phu.

Thiên tử Thiên Trụ Ý hỏi:

–Bạch Đại sĩ! Phải chăng nay Đại sĩ muốn hiển bày trí ư?

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi nói:

–Chẳng có.

Thiên tử Thiên Trụ Ý hỏi:

–Ngài muốn tùy hành ư?

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi nói:

–Chẳng có.

Thiên tử Thiên Trụ Ý hỏi:

–Ngài muốn tùy văn cú ư?

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi nói:

–Đúng như vậy! Này Thiên tử! Tôi do nơi tự cú.

Thiên tử Thiên Trụ Ý hỏi:

–Bạch Đại sĩ! Nay cố chi mà Đại sĩ nói như vậy?

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi nói:

–Này Thiên tử! Dù các Bồ-tát đối với một chữ, một câu chưa bao giờ di động, nhưng đều như thật biết rõ các nghĩa môn xa gần sâu cạn của chữ của câu ấy. Đó là biết chỗ Không, chỗ Vô tướng, chỗ Vô nguyện, biết chỗ viễn ly, chỗ vô sở hữu, chỗ vô sinh, chỗ như như, mà ở trong ấy không có thọ không có tác, không có giải không có tri. Do đó mà được nói là “duy tự cú”.

Đức Thế Tôn khen:

–Lành thay, lành thay! Văn-thù-sư-lợi! Nay ông vì đã được Đà-la-ni nên mới phân biệt nói được như vậy.

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi bạch:

–Bạch Thế Tôn! Con thật ra chẳng được Đà-la-ni ấy. Vì sao? Vì nếu có ai được Đà-la-ni ấy thì gọi là phàm phu ngu si mà chẳng phải chư Phật Thế Tôn và các Bồ-tát được Đà-la-ni. Vì sao? Vì Bạch Thế Tôn! Các chúng sinh phàm phu ngu si ấy có thủ trước nên có được Đà-la-ni. Thủ trước những gì? Đó là thủ trước ngã mà được Đà-la-ni; thủ trước nhân mà được Đà-la-ni, thủ trước thọ mạng mà được Đà-la-ni, thủ trước trượng phu mà được Đà-la-ni, thủ trước đoạn diệt mà được Đà-la-ni; thủ trước thường hằng mà được Đà-la-ni; thủ trước tham dục mà được Đà-la-ni, thủ trước sân khuể mà được Đà-la-ni, thủ trước ngu si mà được Đà-la-ni, thủ trước vô minh mà được Đà-la-ni, thủ trước hữu ái mà được Đà-la-ni; thủ trước thân kiến mà được Đà-la-ni, thủ trước ngũ ấm mà được Đà-la-ni, thủ trước mười hai nhập mà được Đà-la-ni, thủ trước mười tám giới mà được Đà-la-ni; thủ trước ức niệm mà được Đà-la-ni, thủ trước phân biệt mà được Đà-la-ni, thủ trước sáu mươi hai chấp kiến mà được Đà-la-ni; như thế cho đến thủ trước tất cả các hành mà được Đà-la-ni, vì lẽ này nên phàm phu được Đà-la-ni. Vì sao? Vì nếu là pháp bị ngu si ấy thủ trước là sở đắc của phàm phu mà chẳng phải chư Phật chứng đắc, chẳng phải Thanh văn chứng đắc, chẳng phải Bích-chi-phật chứng đắc, chẳng phải Bồ-tát chứng đắc, do nghĩa ấy nên chỉ có phàm phu kia được Đà-la-ni. Vì sao? Vì phàm phu kia do vì ngu si mà nói có thủ đắc mà chẳng phải chư Phật, Bồ-tát.

Thiên tử Thiên Trụ Ý lại bạch Văn-thù-sư-lợi:

–Bạch Đại sĩ! Nếu Đại sĩ chẳng đắc Đà-la-ni không sa vào địa vị ngoan độn kia ư.

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi nói:

–Đúng vậy, này Thiên tử! Tôi chân thật ngoan độn. Vì sao? Vì luận về ngoan độn là vô sở tri, chỗ sở hành của tôi chẳng thể biết được, vì thế nên tất cả chư Phật và Thanh văn, Duyên giác, Bồ-tát đều sa vào ngoan độn mà chẳng phải phàm phu. Vì sao? Vì tất cả phàm phu không ở tại trong số ngoan độn, các bậc Trí giả khác đều trụ vào ngoan độn. Như Tu-đà-hoàn vì chướng ngại hành nên tâm tham dục hành còn không sa vào trong số ngoan độn huống là các phàm phu ngu si mà chẳng phải trong số vậy. Vì thế nên, này Thiên tử! Tôi là ngoan độn, tôi chẳng được Đà-la-ni. Vì sao? Vì cho đến một pháp, tôi chẳng có chỗ đắc.

Lúc nói pháp này, trong đại chúng có năm trăm Tỳ-kheo nghe pháp như vậy chẳng thể tín thọ, sinh tâm khủng bố, khởi lòng phỉ báng bỏ đi, họ liền tự thấy thân mình rơi vào đại địa ngục.

Tôn giả Xá-lợi-phất nói với Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi:

–Bồ-tát nên thôi, chớ nói kinh điển sâu xa như vậy. Vì sao? Vì trong hội này có năm trăm Tỳ-kheo nghe pháp môn ấy chẳng thể tín thọ, khởi lòng phỉ báng liền tự thấy thân mình ở đại địa ngục.

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi nói với Tôn giả Xá-lợi-phất:

–Nay Tôn giả chẳng nên vọng sinh phân biệt. Vì sao? Vì cho đến không có một pháp đọa địa ngục, vì tất cả các pháp vô sở sinh. Nay sao Tôn giả bỗng bảo tôi thôi chớ tuyên pháp môn ấy. Này Tôn giả! Nếu có thiện nam, thiện nữ nương nơi ngã kiến, nương nơi nhân kiến, nương nơi chúng sinh, nương nơi thọ mạng kiến, nương nơi các kiến chấp, thì dù có trọn đời cúng dường tất cả bảo vật đồ dùng cho chư Phật và Tỳ-kheo Tăng mà chẳng được nghe pháp sâu xa này thì trọn chẳng giải thoát mau chóng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Niết-bàn. Nếu lại có người nghe tôi nói pháp thậm thâm không, vô tướng, vô nguyên, vô tác, tịch tĩnh, vô sinh, vô diệt, vô ngã, vô nhân, vô chúng sinh, vô thọ mạng, vô thường, khổ, vô ngã, họ nghe rồi không tín thọ phỉ báng mà đọa địa ngục, nhưng, này Tôn giả! Vì họ được nghe pháp sâu xa nên dù đọa địa ngục sau khi ra khỏi địa ngục mau được Niết-bàn.

Nếu có thiện nam, thiện nữ nào tuy cúng dường các Đức Như Lai, Bạc Ứng Cúng, Chánh Biến Giác nhiều như số cát sông Hằng, nhưng vì thủ trước ngã, không được nghe pháp sâu xa như vậy, cuối cùng không được giải thoát mau chứng Niết-bàn.

Đức Phật khen:

–Lành thay, lành thay! Đúng như lời của Văn-thù-sư-lợi! Nếu ai được nghe kinh điển sâu xa này thì cũng như được gặp Đức Phật xuất thế. Vì sao? Vì người muốn chứng Tu-đà-hoàn quả cần phải do kinh này, người muốn chứng Tư-đà-hàm, A-na-hàm và A-la-hán cần phải nghe kinh này. Vì sao? Vì chẳng chấp ngã mới chứng được pháp. Vì lúc chứng pháp không có sở kiến không có sở đắc vậy.

Đức Thế Tôn bảo Tôn giả Xá-lợi-phất:

–Ông nên biết năm trăm Tỳ-kheo ấy dù đọa địa ngục, sau này ra khỏi địa ngục, họ mau chứng Niết-bàn, chẳng phải kẻ phàm phu ngu si kia chìm nơi kiến chấp sa vào lòng nghi cúng dường Như Lai có thể được giải thoát.

Này Xá-lợi-phất! Các Tỳ-kheo ấy còn nhân nghe pháp sâu xa này ngày sau sẽ được giải thoát, mau chứng Niết-bàn, chẳng phải người khác mau được giải thoát. Vì sao? Vì chẳng được nghe pháp sâu xa này vậy.

Này Xá-lợi-phất! Nếu thiện nam, thiện nữ được nghe pháp môn sâu xa này một lần qua tai, dù họ chẳng tín thọ, bị đọa địa ngục, nhưng sẽ mau được giải thoát. Còn kẻ chấp kiến bị đọa địa ngục thì chưa giải thoát được.

M